

vi selv kunne være kommet med forslag til folketingsbeslutning noget før. Men der gik altså en passende tid, og det var først, så vidt jeg husker, i februar, at Boligministeriet nedsatte sit udvalg, som åbenbart har handlet meget hurtigt og fremkommet med sine konklusioner i redegørelsen.

Jeg kan ikke forstå hr. Keld Albrechtsens bekymring over, at der kan blive tale om værdistigning, for det kan der jo blive med alle ejendomme, men der kan sandelig også blive tale om værdifald. Og dér må en andelshaver så finde sig i, at han ikke kan få den pris, han har givet for den. Sådan har det været i mange, mange år, og det har ikke været til at sælge andelsboliger, fordi priserne var faldet, fordi ejendomsværdierne var faldet gennem mange år.

Der er også risiko forbundet med at have en andelsbolig, og det synes jeg man skal tage hensyn til, når man vil begynde at inddrage samfundsskabte værdier. Vi kender tonen. Der er altså ikke tale om privilegier for andelshavere, men om en lovbestemt ordning, hvor der er den beskyttelse mod at miste sin bolig.

Man kan derimod selvfølgelig oparbejde en vis såkaldt personalkredit, når man har en vel fungerende bolig, der er noget værd. Den kan være 200.000–300.000 kr. værd. Man kan måske oparbejde en vis kredit, men bliver den gæld for stor, og bliver værdien af en ubehæftet lejlighed også stor samtidig, ja, så kan det til sidst ende med, at kreditorerne siger: Nu kan det være nok, nu må han stoppes! Det ender så med, at man erklærer ham konkurs, og så kan lejligheden inddrages. Det er skam ikke en usandsynlig løsning. Det kan meget vel finde sted, hvis man driver det for vidt. Så derfor er der i § 37 i konkursloven absolut en mulighed, der kan blive benyttet.

Der forestår nu et forberedende lovgivningsarbejde vedrørende andelsboligforeninger, som jeg ikke ønsker rørt særligt ved i princippet. Venstre har altid set med velvilje på andelsbevægelser og også på andelsboligforeningernes bevægelse, og det har som sagt været et chok, at man pludselig kunne stå over for, at det, man regnede for sikkert, nemlig at fogden ikke kunne komme og tage éns lejlighed, pludselig var noget andet.

Der er med disse to forslag lagt op til en hurtig behandling i Boligudvalget, og det glæder vi os til at medvirke til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget og forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 270: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Regler om fleksjob m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(FremSAT 14/5 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Madsen (S):

For nogen tid siden fremlagde regeringen et lille hæfte med titlen »Et arbejdsmarked for alle«. Det er et godt oplæg med mange nye, gode tanker, og et af de emner, der fokuseres på, er netop det, der nu ligger et lovforslag om til første behandling i dag.

Der er i dag ca. 275.000 førtidspensionister, og det er en stigning på 50.000 siden 1984. Og en sådan melding skal få os til at reagere. Derfor hilser vi det fremsatte lovforslag velkommen. Blandt de 275.000 førtidspensionister er der mange personer, som stadig har en del af deres erhvervsevne, og som også gerne vil tilbage til arbejdsmarkedet. Eller sagt på en anden måde: De skulle have været fastholdt på arbejdet i stedet for at få en passiv ydelse, der sætter dem uden for det arbejdsliv, de ellers har været en del af.

I en meget lang periode har vi set en stadig stigende arbejdsløshed, og derfor har det været

meget svært netop for denne gruppe at få et arbejde, selv om det skulle være på nedsat tid og eventuelt med en støtte. Men nu er situationen vendt, og der er kommet mange i arbejde, og flere steder mangler man nu uddannet arbejdskraft.

Derfor er der endnu en grund til at se på denne store arbejdskraftreserve. Mange af denne gruppes personer har en relevant uddannelse og en erfaring, som private virksomheder og offentlige institutioner kan have meget gavn af at inddrage i virksomheden. Vi ved også, at der om få år vil være mangel på uddannet arbejdskraft, og derfor er det naturligt at bruge den store arbejdskraftreserve, vi allerede har.

Det fremsatte forslag har også fået mange flotte ord med på vejen. Erhvervslederne har klart sagt, at de meget gerne vil indgå i et positivt samarbejde om at løse denne opgave. Virksomhederne vil gerne påtage sig det sociale ansvar, der følger med som arbejdsgiver, og de faglige organisationer er lige så positive i forhold til de overordnede mål. Så der er her en god mulighed for kommunerne til at spille med og få kontakten til virksomhederne i lokalområdet, men også til at se sig om inden for egne rækker.

Det offentlige har også brug for ekstra hænder, og her er det fleksibiliteten kommer ind, for uanset om man har en tredjedel, halvdelen eller to tredjedele af sin arbejdsevne i behold, så kan man ansættes i et arbejde med tilskud, der svarer til den mistede arbejdsevne, eller man kan blive på sin arbejdsplads bare med andre funktioner. Vi ser alt for ofte folk, der ikke kan få lov at fortsætte i et job, hvor de af en eller anden årsag måske er nedslidt eller ikke mere kan klare de arbejdsopgaver, de har.

Der eksisterer allerede i dag en mulighed for job med tilskud, de såkaldte 50/50-job, hvor kommunerne får 50 pct. refusion fra staten til lønudgift, men vi kan desværre se, at denne mulighed ikke bruges nok. F.eks. viser det sig i forhold til den rapport, der lige er kommet om sociale tendenser, at øst for Storebælt bor 45 pct. af de 18-66-årige førtidspensionister, men kun 21 pct. er i beskæftigelse, mens der vest for Storebælt, hvor de resterende 55 pct. bor, er 79 pct. i beskæftigelse under 50/50-ordningen. Det er en skævhed, der bør rettes op på, for forpligtelsen er lige stor både for det offentlige og det private, uanset hvor i landet man bor.

Det fremsatte lovforslag giver mulighed for fleksibilitet, og dermed tager det hensyn til den enkelte medarbejder. Løn- og ansættelsesvilkår

skal naturligvis aftales med de faglige organisationer, og ansættelsen skal ske med de kollektive overenskomster som udgangspunkt, herunder også de sociale kapitler.

Samtidig bliver der mulighed for ledighedsydelse for personer, der har været ansat i mere end 12 måneder i et fleksjob. Ydelsen er 82 pct. af dagpengemaximum og kan udbetales i en periode på 3 måneder inden for 24 måneder, et absolut gode i forhold til den eksisterende lov.

Desuden kan der ydes tilskud til værktøj og arbejdsredskaber, der kan være nødvendige for at udføre arbejdsopgaver i det tilbudte job. Der kan ligeledes betales støtte til deltagelse i kortvarige kurser, der kan forbedre mulighederne for at påtage sig arbejde.

Socialdemokratiet ser meget positivt på de muligheder, der er i dette lovforslag, og ser frem til en god behandling af det.

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre kan støtte forslaget om fleksjob. Det er et forslag, som er en bedre måde at give støtten på til dem, som i en kortere eller længere periode ikke har den fulde funktionsevne. Ordningens styrke er, at den kan indrettes individuelt, dvs. som en tredjedelsstøtte, en 50 pct.-støtte eller to tredjedelsstøtte, og dermed bliver ordningen en relancering og en modernisering af den eksisterende 50/50-ordning.

Instrumentet, som det nu fremlægges her, vil blive brugt af kommunerne over hele landet. Det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om. Det er et af de virkelig gode værktøjer, som man kan bruge her og nu.

Der vil specielt være tale om at få flyttet eller give de folk, der er på sygedagpenge, mulighed for hurtigere at komme ud på arbejdsmarkedet, så forslaget er en ordning i den forstand, at der reelt er tale om at flytte borgere fra en passiv til aktiv tilværelse.

Fleksjobordningen, som den her er beskrevet, vil alene ved denne beskrivelse blive mere kendt og dermed også mere brugt. Det er et af de store problemer rundt omkring, at kendskabet til disse ordninger ikke er særlig udbredt.

Fleksjobordningen er et fortrinligt supplement til den revision, der er foregået af bistandsloven, hvor vi mere bevidst satser på at hjælpe dem i gang, som er fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet; dem vil vi kræve noget mere af i fremtiden. Og som Jyllands-Posten i dag, den 20. maj, beskriver, så tager flere og flere virksomheder jo borgere ind, som tidligere hav-

de vanskeligheder på arbejdsmarkedet, så den del er ved at komme på plads nu. Men denne her ordening retter sig mod en mere tung gruppe, der ikke fungerer 100 pct. Venstre kan fuldt ud støtte denne ordening for dem, der har det svært fysisk, psykisk eller tempomæssigt.

Det store spring fremad for de andre vil selvfølgelig være dannelsen af indslusningsjob på arbejdsmarkedet, men det hænger sammen med vor generelle erhvervs politik, arbejdsmarkeds politik, skattepolitik – lavere skatter og overenskomster, der tager højde for, at man også kan tage dem ind, der ikke fungerer 100 pct.

Der er store muligheder derude. En tredjedel af landets virksomheder mener, at de kan danne flere af disse fleksjob – en tredjedel af virksomhederne! Og en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet siger, at to tredjedele af lønmodtagerne ikke frygter, at de selv bliver presset ud, hvis andre kommer ind, så omgivelserne vil tage godt imod en sådan ordening, og Venstre anbefaler den.

Karen Højte Jensen (KF):

Det Konservative Folkeparti er fuldstændig enig i intentionerne bag socialministerens forslag.

Det er vigtigt at give mennesker mulighed for en aktiv tilværelse frem for en passiv tilværelse. Og det er selvfølgelig væsentligt, at man fremmer netop dette, at mennesker med varige begrænsninger, der ikke modtager førtidspension, kan blive beskæftiget på arbejdsmarkedet. Vi finder også, at det er vigtigt at være med til at forebygge, at denne gruppe mennesker blot henvises til førtidspension.

Jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at vældig mange virksomheder er meget optaget af at være med til at løfte opgaven og tage et socialt medansvar. Den større fleksibilitet, hvad angår løntilskud, vil givetvis fremme oprettelsen af denne type job. Der vil i videre udstrækning, end det i dag er tilfældet, blive mulighed for at tilrettelægge jobbene afhængigt af den nedsatte arbejdsevne.

Jeg hæfter mig så i øvrigt ved, at det af bemærkningerne til § 49 a til forslaget fremgår, at der kan være en ny situation, hvis arbejdsevnen forbedres, og eventuelt kan der ske ansættelse på almindelige vilkår. Det synes jeg er vigtigt at have for øje.

For Det Konservative Folkeparti er det også vigtigt, at indholdet af de sociale kapitler ikke bliver en illusion, og at indholdet ikke udhules. Ændringen af tilskudssatsen må ikke blive en

løftestang for lønfastsættelse forstået således, at lønnen bliver mindsteløn eller derover. Det er for Det Konservative Folkeparti væsentligt, at det fortsat er realistisk inden for overenskomstens sociale kapitler at fastsætte en løn under mindstelønnen.

Jeg skal så sige, at vi finder det positivt, at virksomhederne fritages for at betale sygedagpenge for den berørte gruppe. Med hensyn til ledighedsydelsen har jeg også ved at nærlæse bemærkningerne hæftet mig ved, at denne alene gælder, når det er uforskyldt ledighed. Og ministeren fortsætter i sine bemærkninger: »Der er ikke tale om uforskyldt ledighed, hvis pågældende ubegrundet har opgivet et fleksjob eller nægtet at påtage sig et rimeligt tilbud om fleksjob«.

Og når jeg nævner dette, så er det selvfølgelig, fordi vi skal være opmærksomme på, at vi nu ikke får en ny overførselsindkomst, som udvikler sig langt videre, end vi havde forestillet os, med dette forslag.

Jeg tror, det er meget, meget vigtigt, at vi overvåger dette områdes udvikling ganske nøje, og jeg vil spørge ministeren, om hun kunne tænke sig at indsætte en revisionsbestemmelse, så vi er sikre på, at vi får det gjort, så vi kan se, hvad udviklingen viser.

Villy Søvnald (SF):

Lovforslagets hensigt er at skabe nye og bedre muligheder for, at mennesker, der ikke modtager social pension, og som har varige begrænsninger i arbejdsevnen, kan blive beskæftiget på arbejdsmarkedet.

Målet er angivet til i år 2005 – det er der jo nogle år til – at få oprettet 30.000-40.000 nye job som fleksjob. Jeg må sige, at det er ret ambitiøst. Må jeg bare minde om, at da man lavede arbejdsmarkedsreformen, var hensigten at få lavet 25.000 nye job, nye skånejob. Hvis jeg husker rigtigt, blev tallet 700. Jeg gør opmærksom på, at der er et stykke vej fra 700 til 25.000.

Jeg siger det ikke for ikke at erkende viljen og lysten til det her. Jeg synes bare, man skal være opmærksom på, at skal det her lykkes, så er det en gigantisk indsats, der er tale om. For i modsætning til skånejobbene på arbejdsmarkedsområdet taler vi her om mennesker, der ikke har haft samme tætte tilknytning til arbejdsmarkedet. Så det forudsætter, at nogle virksomheder både i offentligt og privat regi giver sig til at opføre sig anderledes, end de gør i dag.

Nogle gange er det jo en lidt underlig diskussion, vi har herinde om, at nu skal virksomhederne tage et socialt ansvar samtidig med, at Tele Danmark og Den Danske Bank osv. systematisk afvikler medarbejdere, der er over 45 år. Så hænger det bare ikke sammen. Og det her må som minimum betyde, at nogle af de virksomheder opfører sig anderledes, end de gør i dag. Ellers er det tomme ord – tømt for indhold.

Et andet mål er at begrænse antallet af førtidspensionister gennem bedre forebyggelse. Det er vi helt enige i, men igen – inden myterne nu får lov at fylde debatten – må jeg så gøre opmærksom på også over for den socialdemokratiske ordfører: Hvis man læser finansredegørelse 95, så konkluderer man dér, at det samlede antal førtidspensionister i Danmark ikke er steget.

Jeg siger det her, fordi hver gang vi siger, at nu er det så og så nemt at komme på førtidspension, da er der nogle mennesker ude omkring i det virkelige liv, der undrer sig – f.eks. alle dem, der har fået afslag på en førtidspension – de synes ikke, det er spor nemt. Og jo mere vi er med til at bære ved til myten om, at det er så og så nemt, jo strammere bliver de afgørelser, der bliver truffet, om førtidspension.

Det kan godt være – det vil jeg ikke udelukke – at nogle mennesker, der i dag har førtidspension, ikke burde have den, men jeg kunne også drage eksempler frem på det modsatte, nemlig at mennesker, der havde fortjent en førtidspension, har mødt et system, hvor de fik et afslag.

Vi synes også, det er en god idé at variere tilskuddet, så det ikke kun hedder 50/50, men at man kan lave mere fleksible ordninger. Derimod er vi meget undrende over for, hvorfor man laver en dagpengesats, der er 82 pct. af dagpengemaximum. Det synes vi ikke er pænt gjort. Vi synes heller ikke, det er pænt gjort at minimere den periode, man kan modtage dagpenge, til 3 måneder.

Vi kan derimod se nogle positive ting, f.eks. at man følger de kollektive overenskomster; der står i lovforslaget, at man som udgangspunkt følger de kollektive overenskomster, men det forstår jeg simpelt hen ikke – enten skal de kollektive overenskomster vel følges, eller også skal de ikke. Må vi ikke godt få en klarhed over det i det videre udvalgsarbejde?

Vi er også enige i, at revalidering går forud, dvs. at alle andre muligheder skal være udtømte. Vi synes også, det er en god nyskabelse at putte arbejdsredskaber og uddannelse ind som

noget, der kan gives tilskud til. Det tror jeg helt sikkert også vil være med til at fremme det her. Men vores betænkeligheder er følgende: Hvorfor kun 82 pct.? Hvorfor kun 3 måneder?

Når jeg siger det her, er det, fordi vi grundlæggende er positive over for lovforslaget. Vi synes så, det er ærgerligt, at ministeren til slut har manglet det fulde mod til at sikre, at det virkelig blev gode ordninger, for det er også forudsætningen for, at mennesker går ind i dem.

Noget af det, der indtil nu har spændt ben for det, er efter vores opfattelse, at man har lavet ordningerne så pauvre, at der skulle stort mod til at bruge dem, eksempelvis hvis man var oppe i årene og sagde ja til et skånejob og dermed nej til senere at kunne gå på efterløn.

Dermed har jeg vist også sagt, at jeg måske ikke helt deler lyrikken, som også De Konservative gav udtryk for, om virksomhedernes optagethed af at vise socialt ansvar.

Efter vores opfattelse er det det andet, der er hovedproblemet: at vi i en årrække har gennemlevet en periode, hvor man har sorteret groft i arbejdskraften. Og alle, der ikke 100 pct. levede op til det, virksomhederne krævede, røg ud. Det gør de stadig væk. Det gør de stadig væk i Tele Danmark og i Den Danske Bank.

Og derfor er det, der skal forpligte det her, at nogle virksomheder, også offentlige, begynder at opføre sig anderledes, end de gør i dag, f.eks. også omkring 120-sygedages-reglen – altså at man ikke afskediger med de mest brutale midler, man har i arbejdsmarkedslovgivningen. Det vil vi følge med meget stor spænding.

(Kort bemærkning).

Jytte Madsen (S):

Hr. Villy Søvndal taler om personer på førtidspension, og det, vi forhåbentlig er helt enige om, er, at antallet af personer på overførselsindkomst er stærkt faldende, og det ser vi på med meget stor tilfredshed.

Vi mener også, at tallet på de 275.000 personer, der er på førtidspension, burde være betydelig lavere, da vi jo også, efter hvad jeg forstår på ordføreren fra SF, er enige om, at førtidspension ikke er noget mål, det er et middel til at klare sig, hvis man ikke kan klare sig på arbejdsmarkedet. Vi skal selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for at fastholde så mange som overhovedet muligt, og det er jo det, der ligger i lovforslaget her, og det mål håber jeg vi er enige om.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal love under udvalgsarbejdet at inspirere udvalgets medlemmer med finansredegørelsens konklusion fra 1995. Det er nemlig ikke overførselsindkomster – det er antallet af førtidspensioner, man siger ikke er steget. Det er interessant, for det er jo ikke det, der har været markedsført af de politiske partier – ikke specielt Socialdemokratiet, men måske i endnu højere grad de borgerlige.

Det, der er et problem, med hensyn til at man markedsfører de her myter kraftigt, er, at nogle mennesker, der ville have det bedst med en førtidspension, får afslag på en førtidspension, fordi vore systemer er sådan indrettet, at det så strammer ind, og derfor skal jeg love at inspirere med det under udvalgsarbejdet.

Så vil jeg bare sige, at jeg også synes, man skal have blik for, hvilken samfundsudvikling vi har gennemløbet siden 1984, som var fru Jytte Madsens udgangspunkt; nemlig at vi har afinstitutionaliseret i stort omfang. Hvad betyder det?

Det betyder, at mennesker, der tidligere var på en centralinstitution enten som sindslidende eller som psykisk udviklingshæmmede eller i en anden situation, i dag bor i eget hjem og får udbetalt social pension og derfor optræder i statistikken som pensionister.

Det er fuldstændig meningsløst at beskrive det som en stigning i antallet af overførselsindkomster. Det er vel en udvikling, vi alle har villet – og hvis det endelig er – som samfundsmæssigt er billigere. Så man skal være lidt forsigtig med statistik, for det kan misbruges af folk, der vil noget andet end fru Jytte Madsen.

(Kort bemærkning).

Jytte Madsen (S):

Statistik kan bruges på mange måder. Det hører vi jo lige netop her at det er meget nemt at gøre. Jeg vil gerne sige, at jeg også glæder mig til udvalgsarbejdet, så kan vi jo gå mere i dybden med det her.

Men jeg vil også gerne være med til at rette den misforståelse, der måske kan opstå om, at jeg tror, det er nemt at få en førtidspension. Jeg ved, at det er utrolig svært at få en førtidspension. Vi kender til masser af eksempler på folk, der har stået i kø i meget, meget lang tid for at få en meget berettiget førtidspension. Så vi er helt enige om også det meget store problem, og vi håber så, at vi kan nå frem til en løsning omkring de her ting.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre støtter regeringens initiativer med at give incitament til udviklingen af et rummeligt arbejdsmarked.

I spektret af incitament er de her foreslåede regler om fleksjob fornuftige set i lyset af, at der sættes på bedre muligheder for oprettelse af aftalebaserede stillinger for mennesker, der af forskellige grunde har varigt nedsat arbejdsevne, men som naturligvis kan udfylde en plads med de kvalifikationer, de hver især har. Det Radikale Venstre ser med tilfredshed, at tilskuddet til arbejdsgiveren bliver fleksibelt og netop er afhængigt af den enkeltes arbejdsevne. De øvrige regler om ledighedsydelse og om støtte til værktøj og arbejdsredskaber bifalder vi ligeledes i Det Radikale Venstre.

Vi tilsiger lovforslaget en hurtig udvalgsbehandling.

Tom Behnke (FP):

Når man skal finde løsninger på problemer, så er det ret væsentligt, at man gør sig klart, hvad problemet er. Problemet er, at vores arbejdsmarked ikke længere er så rummeligt, at der er plads til alle, men at de svageste bliver skubbet ud.

Og hvorfor gør de så det? Hvorfor er der ikke plads til alle på vores arbejdsmarked? Ja, det er bl.a. det tårnhøje skattetryk, der alt andet lige giver nogle utrolig høje omkostninger i produktionen. Det er omkostninger i det hele taget, det er bureaukrati, blanketter og papir og alverdens ting, som virksomhederne skal sidde og udfylde og bruge deres tid på i stedet for at bruge tiden på det, de er bedst til, nemlig til at producere.

Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er synd, at samfundet har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere er plads til alle på arbejdsmarkedet, og det vil et flertal i Folketinget ikke gøre noget ved.

Det, man så i stedet for prøver, er at lave nogle lappeløsninger og forsøg på at få samlet op på en anden måde. Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er ganske godt, at man gør det som det næstbedste. Det er fint, at man tager hånd om dem, der ikke kan være 100 pct. med på arbejdsmarkedet, og yder en indsats for, at de alligevel kan være med på en eller anden måde ved at lave nogle ordninger, så alle kan være med.

Vi har jo nu i en længere periode haft begrebet skånejob, som har haltet ganske gevaldigt, ikke fordi virksomhederne ikke vil – de vil såmænd gerne være med – men fordi informa-

tionen om, hvad et skånejob er for noget, hvordan man får et skånejob, og hvordan man får ansat en person, der er på skånejob, er for dårlig.

Hele den offentlige sektor – arbejdsformidlingen, kommunerne osv. – har simpelt hen været for dårlig til at informere. Når virksomheder har henvendt sig og spurgt, om de ikke kunne få lov at ansætte en person i et skånejob, har der været modvilje, der har været mangel på information, og der har været mangel på oplysninger. Det er klart, at der er grænser for, hvor længe en virksomhed vil blive ved med at bruge sin kostbare tid på at prøve at gøre noget for dem, der skal i skånejob, hvis det offentlige direkte modarbejder det.

Det, der er sagen, er, at det offentlige har en pligt til at oplyse og vejlede, men også en pligt til selv at gå ind og ansætte folk i skånejob, og det synes jeg også, vi har set alt, alt for lidt af. Virksomhederne vil gerne, men de kan næsten ikke få lov til det.

Det, man så gør nu, er, at man tager et nyt initiativ for ligesom at vise, at regeringen vil gøre et eller andet. I stedet for at få skånejobordningen, som er en ganske udmærket ordning, til at fungere, begynder man nu med et nyt begreb, nogle nye regler, noget nyt bureaukrati, og det betyder så, at virksomhederne igen bliver usikre på, hvad det egentlig er, det her går ud på, og de skal til at sætte sig ind i en stribe love og paragraffer for at finde ud af at få ansat nogle mennesker i disse stillinger. Det synes jeg er synd, og det er direkte ødelæggende for, at de svageste på vores arbejdsmarked kan blive fastholdt på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, det er fint, at man laver denne ordning, altså en social ordning, hvor vi allerede har den arbejdsmarkedsmæssige ordning. Det er fint nok, at man gør det, men det at lave nye begreber tror jeg ikke er særlig hensigtsmæssigt. Det er ganske vist en anden målgruppe, men opgaven er jo den samme. Opgaven består i, at de, der ikke kan være 100 pct. med på arbejdsmarkedet, kommer 100 pct. med på arbejdsmarkedet. Jeg tror, at et nyt begreb her med nye love og paragraffer vil føre til endnu mere forvirring, og det er ikke særlig hensigtsmæssigt.

Det, man burde gøre, var at forenkle og klarlægge de regler, som eksisterer, og så lave nogle kampanjer, hvor man går ud og informerer om, hvordan disse ting er. Så er jeg overbevist om, at virksomhederne meget, meget gerne vil være med. Men det, man hører bl.a. statsministeren

og arbejdsministeren sige, er, at nu skal virksomhederne tvinges, og man skal oprette fonde, og man skal betale endnu mere i afgifter og skatter osv. Det er ikke hensigtsmæssigt.

Men nu ligger ministerens forslag her, og der er en stribe spørgsmål, som falder i øjnene lige med det samme. Hvad f.eks. med ordningen om, at man kan være delvis på førtidspension og delvis på arbejdsmarkedet? Her taler vi om personer, der skal være fuldtids på arbejdsmarkedet, men en del af lønnen bliver betalt af det offentlige. Hvad med den situation, hvor man ikke er i stand til at være fysisk på arbejde på fuld tid, men hvor man f.eks. ønsker at være halvt på førtidspension og halv tid på arbejdsmarkedet? Hvor er den ordning blevet af? Er den med i det her, eller glider den ud, eller hvor er den henne?

Så er der også spørgsmålet om ledighedsydelsen. Hvorfor skal den kun være på 82 pct. af dagpengesatsen? Det er jo altså kommunerne, der har en pligt til at stille disse job til rådighed, og hvis en person bliver ledig og kommunen ikke kan anvise et andet sted, hvor vedkommende kan blive ansat, er det kommunens ansvar. Personen selv kan være fuldstændig uden skyld. Det kan være en virksomhed, der går konkurs, og så står vedkommende pludselig dér og har ikke noget arbejde. Kommunen har pligten, men det er modtageren af denne ordning, der skal betale gildet ved kun at få 82 pct. af dagpengesatsen. Vi i Fremskridtspartiet forstår simpelt hen ikke, hvordan man så kan læsse ansvaret over på den enkelte. Det er kommunen, der har ansvaret.

Man kunne stille mange flere spørgsmål også i forhold til hjælpemidler, værktøj osv., arbejdsredskaber, som kan være kompenserende i forhold til det handicap eller mangel på evne til at være 100 pct. aktiv, der er tale om. Har vi ikke allerede sådan en ordning i forvejen, og hvad er der galt med den ordning, der eksisterer? Hvorfor har vi nu behov for at få en ny paragraf, som på en ny måde igen skal beskrive det hele?

Det giver forvirring. Det er ikke hensigtsmæssigt. Lad os få nogle klare og enkle regler. Fremskridtspartiet er meget positiv over for, at vi gør noget for de svageste på arbejdsmarkedet, så vi kan fastholde dem på arbejdsmarkedet, men det skal være nogle klare og enkle regler, ellers drukner de i bureaukrati, og det giver ikke en eneste stilling mere.

Bruno Jerup (EL):

Indledningsvis vil vi godt rose ministeren for, at det nu endelig ser ud til, at der bliver lavet en lov, hvor man sørger for, at der bliver skabt et hovedforsørgelsesgrundlag for de personer, der er i støttet beskæftigelse af helbredsmæssige årsager. Det er også en god ting, at man får præciseret i lovforslaget, at revalidering går forud for fleksjob. Det synes vi er godt, for revalidering er efter vores opfattelse noget af det bedste, man har, hvis man overhovedet skal snakke om en aktiv socialpolitik.

Vi synes også, det er godt, at man går ind og giver overenskomstmæssig løn, og at lønfastsættelsen sker i samarbejde med de faglige organisationer. Det er også godt, at man i § 49 a gør et forsøg på at beskrive personkredsen mere nøjagtigt, end det har været tilfældet i nogle af de udspil, vi tidligere har set.

Vi vil dog godt sige, at vi stadig væk synes, at beskrivelsen af personkredsen kan strammes yderligere op, men det er måske noget, vi må kigge på under udvalgsarbejdet. Vi ser det også som et fremskridt, at man nu har ligestillet offentlige og private arbejdsgivere, således at kommunen kun skal betale arbejdsgiverdelen af lønudgifterne samt nogle af arbejdsredskaberne. Vi betragter det i hvert fald som et skridt på vejen til, at kommunerne og amterne i højere grad kan gå ind og påtage sig en del af det her. Der er i hvert fald nogle meldinger, der tyder på, at de ikke har gjort det i særlig høj grad indtil nu.

Der er nogle uklarheder f.eks. om, hvordan skånehensyn og lønudbetaling konkret hænger sammen. Vil en person i fleksjob, som har nedsat tid, fordi det er en del af vedkommendes skånehensyn, få fuld løn? Vil en person i fleksjob, der har nedsat tid samt nogle særlige skånehensyn f.eks. i form af hyppige pauser, få løn for fuld tid? Det er sådan nogle interessante ting, vi godt kunne tænke os at få afklaret.

Der er nogle ting, som vi er meget negative over for, og det er bl.a. forholdet til den omtalte ledighedsydelse, som kun er på 82 pct. af dagpengemaximum. Det har flere af ordførerne tidligere været inde på. Hvorfor skal den kun være på 82 pct., og hvorfor kan den kun udbetales i op til 3 måneder? Det bør vel være, indtil kommunen kan tilbyde et nyt fleksjob. Det er i hvert fald vores hensigt, at dette skal administreres efter de samme regler, som gælder i arbejdsløshedsdagpengelovgivningen.

Staten giver sygedagpengerefusion i 8 uger. Hvad sker der derefter? Bliver der tale om en rent kommunal udgift, eller bliver der udbetalt fuldt løntilskud i stedet? Det er også uklart. Hvis der ingen tilskud er ved længerevarende sygdom, vil netop den gruppe, som fleksjobbene retter sig mod, være i fare for at blive afskediget.

Målsætningen bør være, at arbejdsmarkedet bliver så fleksibelt, at vi alle kan være der med de ressourcer, vi har på forskellige tidspunkter af vores liv, uden at det får økonomiske konsekvenser. Derfor bør fleksjob lønmæssigt være ligestillet med ordinær ansættelse.

Det optimale er ret til optjening af dagpenge m.v. og sekundært, at personer i fleksjob i ledigheds- og sygeperioder er økonomisk ligestillet med ordinært ansatte. Hvis der ikke er økonomisk ligestilling, vil denne gruppe personer livslønmæssigt være ret dårligt stillet.

Så er der et andet spørgsmål, som kun er sporadisk berørt i § 49 a, og det er spørgsmålet om fastholdelse af personer på arbejdsmarkedet. Faktisk må man sige, at det er et langt vigtigere sted at gå ind og analysere, hvad man kan gøre. Én ting er, at man kan gøre noget for at prøve at trække nogle personer tilbage på arbejdsmarkedet, men hvis hovedproblemet i dag med det arbejdsmarked, som har udviklet sig i løbet af de sidste 15-20 år, er, at vi har et arbejdsmarked, som i højere og højere grad udstøder i titusindvis af mennesker, kan man sige, at det spørgsmål, der handler om at kunne fastholde dem både i det private erhvervsliv og i den offentlige sektor, er et langt mere interessant spørgsmål.

Det rører også lidt ved den debat, som bl.a. hr. Villy Søvndal var inde på, om, hvor mange af dem, som man én gang har skubbet ud af et arbejdsmarked, der har vist ikke at være rummeligt nok, man rent faktisk er i stand til at trække tilbage igen.

Derfor kunne det måske være på sin plads, hvis regeringen også overvejede en række andre initiativer om, hvordan man kan presse eller tvinge virksomhederne til at holde fast i den medarbejderstab, de har, og ikke ligesom Tele Danmark og andre fyre folk – ikke på grund af, at virksomheden har en dårlig økonomi, men alene fordi man kan se, at man kan få en højere profit ved at fyre en masse folk, sådan som man har set det bl.a. i Tele Danmark.

Det vil sige, at man i dag har fyrringer, som ikke er krisefyrringer – det kan man trods alt have en vis, skal vi sige organisatorisk forståelse

for kan være nødvendigt – men simpelt hen fyringer, som alene handler om, at virksomhederne ønsker at maksimere deres profit ud over det, som ellers er normalt for det samlede erhvervsliv.

Vi er positive over for lovens intentioner, og vi har nogle spørgsmål.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne starte med at nævne indledningen til en leder, der var i Politiken forleden dag, og som handlede om 16 direktørers initiativ til at få sat skub i en virksomheds sociale medansvar, og der stod: Hvor er det dog velgørende, at debatten om det enkelte menneskes ansvar for sig selv og sine omgivelser endelig er bredt ud til andre end samfundets svageste på overførselsindkomster.

Ja, det var faktisk velgørende, og så sent som i dag her til morgen kan man i Jyllands-Posten læse, at opsvinget i beskæftigelsen nu også giver plads til virksomhedernes engagement i det sociale ansvar. Morgenavisen Jyllands-Posten har haft kontakt til kommunernes beskæftigelseskonsulenter, og virksomhederne er faktisk begyndt selv at henvende sig, fordi de interesserer sig for at få oprettet skånejob.

Det er i hvert tilfælde positive meldinger, men i CD håber vi også, at der bliver plads til flere af de aftalebaserede skånejob. CD har ved tidligere lejligheder talt for at give ansatte i skånejob bedre rettigheder og mere ligestilling i forhold til alle andre på arbejdsmarkedet. Derfor er det et fremskridt, at der nu indføres en ledighedsydelse for folk i fleksjob.

Men den seniorydelse, der samtidig gennemføres i arbejdsministerens regi, er desværre kun til fordel for dem, der har haft et normalt arbejdsliv, og som først er overgået til skånejob, efter at de er fyldt 50 år. Dette forslag opfanger altså ikke den gruppe, der igennem et helt arbejdsliv har måttet beskæftiges på særlige vilkår. Det er en sag, som vi i CD vil arbejde videre med.

Det sidste punkt, jeg gerne vil pege på, er, hvordan bemærkningerne til § 49 c i forslaget egentlig skal fortolkes. Her tænker jeg på forsørgelsesgrundlaget i forbindelse med nedsat tid i et fleksjob, der jo i princippet er et fuldtidsjob. Hvor langt kan man gå ned på grund af den nedsatte arbejdsevne og dog bevare den fulde løn? Det vil jeg godt bede, om socialministeren ville kommentere nærmere.

Endelig skal jeg give mit partis tilslutning til forslaget, dog med det forbehold for sammenhængen med en eventuel senere ændring af førtidspensionen, som nævnes i fremsættelsen.

Poul Nødgaard (DF):

Det er næsten ene positive røster, der kommer frem om dette lovforslag. Jeg skal heller ikke hælde malurt i bægeret, men blot lige spørge socialministeren om, hvad regeringen egentlig har tænkt sig med hensyn til alle de mange job, man laver.

Nu kommer man med dette lovforslag i dag under det sociale område. Vi har andre områder. Vi har noget, der hedder en 50/50-ordning. Vi har noget, der hedder puljejob, og der er også noget, der hedder skånejob. Vi har aktiverings-tilbud mig her og aktiveringstilbud mig dér, og så kunne mit spørgsmål til ministeren være: Nu ser vi dette forslag i dag. Hvornår kommer der så et nyt forslag, der retter sig mod nogle andre grupper af mennesker, der har det svært?

Efterhånden må det også blive meget svært for arbejdsgiverne, synes jeg, at finde rundt i alle de mange ordninger, som Folketinget laver, og som arbejdsgiverne på forskellig vis skal prøve at finde rundt i. Det kan lyde vældig godt, at man kan få nogle tilskud. Her taler man om en tredjedel af lønudgifterne, halvdelen eller i bedste fald for arbejdsgiveren to tredjedele af lønudgifterne. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide lidt mere specifikt, end der står i forslaget, hvordan man afgør, om arbejdsgiveren skal have en tredjedel, halvdelen eller to tredjedele af udgifterne refunderet.

Jeg forestiller mig også, at denne lov selvfølgelig skal administreres i kommunerne af de sociale myndigheder, altså af socialkontorets sundheds- og arbejdsmarkedsudvalg, hedder det vistnok med et fint udtryk i dag, og så skal arbejdsgiveren rette henvendelse dertil, i andre sager til arbejdsformidlingen og i et tredje tilfælde til et beskæftigelsessekretariat, og hvad ved jeg. Hvornår har regeringen tænkt sig at lave noget, der bliver let for arbejdsgiverne at finde rundt i?

Vi ser det faktisk i Dansk Folkeparti som et problem ved dette forslag, at man vil få utrolig svært ved at bevæge sig rundt i systemet. Jeg vil ikke sige, at vi modsætter os forslaget eller taler imod det, men vi er betænkelige ved alle de ordninger. Jeg er sikker på, at det her ikke er det sidste forslag, vi ser fra socialministeren eller eventuelt fra arbejdsministeren, og jeg kunne godt tænke mig at spørge:

Når det skal afgøres, om folk kan komme ind under sådan en ordning, kan det jo være, at selv om de har et eller andet mindre handicap, kan de alligevel godt passe et job i en virksomhed, uden at der skal være nogen form for tilskud til det på grund af det handicap, de har.

For nu at tage et helt aktuelt eksempel: Selv om man har fået en skavank af en eller anden art, kan man måske sagtens passe et firmaomstillingsbord, uden at arbejdsgiveren behøver at få tilskud til to tredjedele af lønnen.

Og jeg kan jo se, at det er et forslag, der gælder både private arbejdsgivere og offentlige arbejdsgivere, og derfor synes jeg altså ikke, forslaget er uden problemer, for det er igen med til at pålægge det danske arbejdsmarked et voldsomt bureaukrati, som det er meget svært for de private arbejdsgivere at finde ud af, og det er jo meningen, at de skal producere noget, og ikke, at de skal bruge deres tid på at finde ud af alle de mange mere eller mindre vidtløftige forslag, som Folketinget vedtager.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hr. Poul Nødgaard har egentlig fuldstændig ret, når han siger, at der i sådan et forslag er en række problemer, som andre ordførere jo også har været inde på, og det mener jeg simpelt hen ligger indbygget i selve det problem, vi prøver at tackle med et forslag som det her, for det er jo lidt af et kunststykke, man vover sig ud i, når man forsøger at indrette et almindeligt fungerende arbejdsmarked sådan, at der også er plads til nogle af dem, der har nedsat erhvervsevne.

Vi er jo vant til, at vores samfund er indrettet sådan, at arbejdsmarkedet er for dem, der har den fulde erhvervsevne, og har man ikke det, så bliver man forsørget, i gamle dage i høj grad af familien, i dag i højere grad af det offentlige, men det er jo den situation, vi ikke vil acceptere, og derfor prøver vi at finde nogle veje til at hjælpe disse mennesker ind på arbejdsmarkedet, og det er ikke ligetil, for de passer ikke ind i de kasser, der nu engang er etableret i vores samfund, og det er altså ikke så ligetil at lave nogle nye kasser til de mennesker, der er tale om.

Men jeg synes, det er utrolig positivt, at der er så bred og entydig enighed i hele Folketinget om, at det er nødvendigt at forsøge at gøre noget mere for at sikre disse mennesker dels en mulighed for at blive på arbejdsmarkedet og dels en mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Og med hensyn til, hvad det så er for mennesker, der er tale om, kan jeg sige, at når det drejer sig om førtidspensionister, er det for mig et spørgsmål om, at nogle af de mennesker, der i dag får førtidspension, i højere grad får andre valgmuligheder.

F.eks. havde TV-Avisen i går et indslag om en kvinde, der var utrolig ked af, at hun havde fået førtidspension, for selv om hendes erhvervsevne var så nedsat, at hun faktisk var berettiget til at få førtidspension, ville hun meget hellere være blevet på arbejdsmarkedet i et skånejob eller fleksjob, og hun er altså et meget godt eksempel på en, der ikke har fået det tilbud, men hvor det her forslag meget gerne skulle sikre, at hun og hendes ligestillede i fremtiden får mulighed for at vælge mellem at få førtidspension og at blive på arbejdsmarkedet.

Og den anden målgruppe er de mennesker, hvis erhvervsevne kun er delvis nedsat, og som jeg ikke ved om man kan kalde ny, men som der i hvert fald nu er kommet noget mere elastik i forhold til.

Vi kender jo alle sammen de mennesker, der synes, de i alt for lang tid er blevet sendt til det ene aktiveringsprojekt efter det andet og til arbejdsprøvning osv. osv., men som siger, at de gerne vil være på arbejdsmarkedet, men ikke kan klare et almindeligt job, for vi er jo stødt på dem på utallige møder rundt omkring i landet. Og i stedet for, at man i de tilfælde bliver ved med at sige, at man endnu ikke fuldstændig har konstateret, at deres erhvervsevne er varigt nedsat, kan det begreb altså godt fortolkes lidt mere lempeligt, end det bliver i dag, og det er egentlig det, der også bliver lagt op til med det her lovforslag.

Og jeg mener ikke, at det, som hr. Poul Nødgaard og hr. Tom Behnke siger om, at der er risiko for, at der her er tale om nyt bureaukrati, er rigtig, for det drejer sig et langt stykke af vejen blot om en ændring og forbedring af de eksisterende bestemmelser om skånejob, og der er ikke så mange nye ting for arbejdsgiverne, og de nye ting, der er, tror jeg de sagtens kan finde ud af, f.eks. det, at de nu får betalt alle deres udgifter til sygedagpenge. Den regel tror jeg ikke én eneste arbejdsgiver vil have besvær med at finde ud af at bruge. Men forslaget gør det billigere for kommunerne og dermed forhåbentlig mere tillokkende for dem både at få oprettet fleksjob på private arbejdspladser og i kommunen selv.

Det er altså en gulerod til kommunerne for at få dem til at oppe sig, for som det også blev sagt af en eller flere af ordførerne, er det jo i virkeligheden tit her, vi ser det problem, at når virksomhederne henvender sig til det offentlige for at få oprettet nogle skånejob eller fleksjob, er der den barriere, at det går for langsomt i kommunen, fordi man slet ikke har nogen ansatte, som er sporet ind på den opgave. Og ved at gøre det mere økonomisk tillokkende for kommunerne håber vi så på, at de får gjort noget ved den langsommelighed, der præger i hvert fald nogle af kommunerne.

Der har været forskellige spørgsmål til de enkelte bestemmelser, og en del af dem vil jeg svare på i forbindelse med, at jeg besvarer skriftlige spørgsmål, men jeg kan sige til hr. Villy Søvnald, der spurgte, om det er de kollektive overenskomster, der gælder:

Ja, det er det, men mange steder er sociale kapitler jo i dag blevet en del af de kollektive overenskomster, så hvis der er tale om fleksibilitet i forhold til disse, er det altså kun den fleksibilitet, der kan rummes inden for de kollektive overenskomster, og det står også direkte både i lovforslagets paragraffer og i bemærkningerne til det, at det skal holdes inden for de kollektive overenskomster.

Det er i øvrigt noget, som både LO og Arbejdsgiverforeningen i høringssvarene har givet udtryk for at de er meget glade for og er enige om er en god idé, fordi der på den måde bliver en større harmonisering i forhold til de aftalebaserede skånejob.

Så er der flere af ordførerne, der har hæftet sig ved den nye ledighedsydelse, der nu er kommet med i forslaget, og det er altså også noget, der har været nævnt som et ønske af mange aktører ude omkring i samfundet. Og jeg mener, at vi har gjort det rigtige ved at gå så forsigtigt til værks at sige, at ydelsen kun skal være på 82 pct. af dagpengemaksimum og højst kan udbetales i 3 måneder, for man er jo ikke arbejdsløs i traditionel forstand, når man har sådan et fleksjob, for kommunen har jo en forpligtelse til at skaffe én et nyt fleksjob, og ydelsen ligger jo klart over det, som man ellers vil kunne få i dag, hvor man altså får kontanthjælp, og hvor man meget ofte risikerer slet ikke at få noget, fordi kontanthjælpen som bekendt er ægtefælleafhængig.

Men at vi er på ny og derfor usikker grund, synes jeg blev meget godt illustreret af ordførerne, hvoraf nogle er bekymrede for, om vi nu går

for langt med denne ydelse og dermed roder os ud i noget, hvor vi ikke kan overskue konsekvenserne med hensyn til, hvordan det påvirker bevægelserne på arbejdsmarkedet, mens andre spørger, om vi går langt nok, og om det er godt nok.

Så for mig har det ikke blot været vigtigt at få taget hul på dette vigtige princip om, at man skal kunne få sådan en ledighedsydelse, men også at gå forsigtigt frem og afprøve denne model, og derfor kunne det måske være en løsning, der kunne tilfredsstille alle partiernes ordførere, at vi gjorde det, fru Karen Højte Jensen foreslog, nemlig at sætte en revisionsbestemmelse ind i lovforslaget, som går ud på, at vi altså tager dette skridt for at få denne model afprøvet og så efter forløbet af en vis periode ser på, hvor bæredygtig den egentlig er.

Der er også forskellige af ordførerne, der har efterlyst, hvordan det, der i forslaget står om mulighederne for en fleksibel arbejdstid, skal tolkes, og dér har jeg med vilje ikke lagt mig fast på en meget håndfast model, men givet mulighed for, at der inden for den eksisterende løn for skånejob – som jo er en fuldtidsløn – er nogle meget fleksible rammer, som så må vurderes og udlægges lokalt mellem kommunen og den pågældende private arbejdsgiver, sådan at det i virkeligheden er et redskab for de lokale aktører til at gøre denne ordning så fleksibel og så godt tilpasset de lokale forhold som muligt.

Der har også været forskellige andre, mere teknisk betonedede spørgsmål, som jeg vil mene er mere velegnede til at blive besvaret skriftligt. Men i denne omgang vil jeg i hvert fald sige mange tak for den brede tilslutning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg sad også og så fjernsyn i går, og jeg blev altså lidt forundret, da jeg så, hvordan ministeren slog ud med armene og sagde, at regeringen havde gjort noget for at løse problemerne for den person, som det drejede sig om, for jeg havde sådan set læst forslaget, men jeg blev altså i tvivl om, hvorvidt det egentlig var det rigtige forslag, og så har jeg læst forslaget én gang til, og det er faktisk ikke det, forslaget handler om.

Og så vidt jeg kan se, har socialministeren ikke flere punkter på dagsordenen i dag, og så er det jo lidt flot af ministeren at sige, at regeringen gør noget ved problemet med et forslag i Folketingssalen i dag, for det er jo ikke tilfældet, idet den pågældende person jo var utilfreds

med at være kommet på førtidspension, og det her forslag handler om folk, som ikke er på førtidspension. Så det er altså to forskellige grupper, vi taler om.

Og det andet var præcis det, som jeg påpegede, for den pågældende medarbejder på sygehuset var nedslidt i den funktion, som vedkommende havde haft, og i stedet for i den offentlige sektor så at sørge for at omstrukturere og anbringe medarbejderen i en anden funktion, hvor medarbejderen kan være med hundrede procent, skubber man altså vedkommende ud på en førtidspension, og det er ikke rimeligt, og derfor bør man i hele den offentlige sektor gribe i egen barm, inden man begynder at lave alt muligt andet.

Og med hensyn til de 82 pct. må jeg stadig væk fastholde, at det er ikke den pågældende persons skyld, og at det derfor er kommunens pligt at sørge for, at der står et fleksjob til rådighed for vedkommende, og derfor skal det altså ikke være den pågældende person, der skal betale, men kommunen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg skal kvittere for et enkelt bidrag til forståelsen, nemlig at diskussionen om de kollektive overenskomster betyder, at dér, hvor der er indgået sociale kapitler, skal de følges, og at det er det, der som udgangspunkt ligger i udtrykket.

Og det vil jeg foreslå at vi præciserer under udvalgsarbejdet, for der kunne jo være folk, der var mere tungnemme, og som altså kunne have den opfattelse, at det betød, at der var fri fortolkning, og det forstod jeg klart af socialministerens udsagn at der ikke er. Det er altså alene dér, hvor der er indgået sociale kapitler, man kan fravige de kollektive overenskomster, og det skal vi gøre os umage med at præcisere.

Mine sidste ord skal så være: Hvorfor svigtede modet socialministeren på de afgørende punkter? Jeg kan altså ikke få ind i mit hoved, at de mennesker, der siger ja til at få et fleksjob, og som senere bliver afskediget fra det fleksjob, kun kan få ydelsen i 3 måneder, og det er helt uforståeligt, når man taler om ligebehandling af handicappede i forhold til andre grupper, for andre grupper har jo et maksimum på 5 år på dagpengeydelsen.

Det er også uforståeligt, at ydelsen kun skal være på 82 pct., og jeg forstod af ministerens forklaring, at det var, fordi man ville gå forsigtigt frem, men så vil jeg godt advare ministeren

endnu en gang, for jeg tror, grunden til, at der har været så lidt succes med de hidtidige skåneprojekt, er, at man er gået for forsigtigt frem, og vi vil derfor komme med ændringsforslag, der bringer disse forhold på linje med den øvrige lovgivning.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

For at fortsætte med spørgsmålet om de 82 pct. vil jeg sige, at jeg synes, ministerens besvarelse om forsigtigheden er en lidt tynd begrundelse, for i bemærkningerne har man trods alt gjort et forsøg på at parallelisere det med nogle andre ydelser for at forklare det på den måde, men under alle omstændigheder er det altså ikke en acceptabel forklaring, og derfor er jeg enig med hr. Villy Søvnal i, at det bør laves om.

Og med hensyn til personkredsen vil jeg lige sige, at det er muligt, at jeg ikke hørte det helt præcist, men det foresvæver mig, at ministeren faktisk talte imod lovens bogstav, for hvis man kigger på den personkreds, som er beskrevet i forslaget, står der klart, at det er personer, der ikke modtager social pension, og hvad er det så for en personkreds, det drejer sig om? Ja, det kan være folk, der er arbejdsløse, og som enten er i a-kasse, eller som er røget over i bistandsystemet, og som altså i princippet også står til rådighed for arbejdsmarkedet, for både den gældende lovgivning og formodentlig også den kommende lovgivning er jo skruet sådan sammen, at uanset om man er i a-kasse eller man er et andet sted, skal man stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og derfor må der gælde de samme regler.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Da ministeren formentlig skal herop endnu en gang, vil jeg lige gentage det spørgsmål, som jeg i min ordførertale havde om, hvordan arbejdsgivernes rolle bliver i denne sag, også med hensyn til, hvordan de finder ud af, hvilke personer der skal på henholdsvis en tredjedels tilskud, to tredjedels tilskud og halvt tilskud, sådan som forslaget går ud på, og hvordan arbejdsgivernes rolle i det hele taget bliver med hensyn til at finde ud af alle de mange systemer, der opbygges her: nogle under arbejdsmarkedetsmyndighederne, nogle under de sociale myndigheder osv.

Og hvis ministeren ikke kan svare på det på stående fod, vil jeg bede ministeren om at sende en besvarelse til udvalget, for så bliver det Soci-

aludvalget, der kommer til at arbejde med spørgsmålene: Hvor mange job i den offentlige sektor vil vi nu efterhånden få besat med folk, der altså ikke er i – misforstå mig ikke – rigtige job, men i særjob på grund af det ene og det andet og det tredje? Det gælder aktivering af unge, og det gælder alle de mange mærkelige ordninger, vi har lavet, som jeg nævnte før, puljejob, 50/50-ordninger, og sådan kunne jeg blive ved med at remse op. Jeg synes, det kunne være meget interessant også for udvalget at se, hvordan tallene er på det område.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til hr. Poul Nødgaard kan jeg sige, at jeg ikke har det tal, der bliver efterlyst, her, og jeg er heller ikke i stand til at sige, om det helt præcise tal kan fremskaffes.

Hr. Poul Nødgaard spørger om arbejdsgiverens rolle. Den er sådan set ikke ændret i forhold til i dag. Arbejdsgiverens rolle er at stå til rådighed med at oprette skånejob, og ønsker man det, så henvender man sig til kommunen, der skal godkende det job, man gerne vil oprette som skånejob eller altså nu fleksjob. Og på samme måde vil arbejdsgiveren selvfølgelig kunne ansætte den person, det drejer sig om, i det job, og det kan så være én, der er visiteret fra kommunen, eller det kan være en af ens egne ansatte.

Hr. Poul Nødgaard spørger også, hvem der skal vurdere, i hvilket omfang arbejdsevnen er nedsat, og altså om arbejdsgiveren er berettiget til et tilskud på en tredjedel, halvdelen eller to tredjedele af lønnen. Det er kommunen, der vurderer, hvor meget erhvervsevnen er nedsat.

Så vil jeg gerne sige, at dette forslag ikke berører de stillinger, der kaldes $\frac{1}{3}$ -stillinger, som fortrinsvis er tilbud til mennesker, der har fået førtidspension. Der er jo en række af de stillinger i dag, og reglerne for dem eksisterer ubørørt af forslaget her.

Når jeg før talte om fleksjob som alternativ til førtidspension og brugte eksemplet fra TV-Avisen i går, så var det, fordi det var et meget godt eksempel. Det er jo vigtigt at erkende, at der er mennesker, der gerne vil blive på arbejdsmarkedet, selv om de kan få tilkendt en pension, mennesker, der siger: Nej, hvis der er et job, jeg kan klare, så vil jeg faktisk hellere have det job, end jeg vil have pension. Og det var den kvinde, hvis vilkår blev beskrevet i går, jo et meget godt eksempel på. Hun skal ikke have et fleksjob, medmindre hun selv ønsker det. Hvis hun kan

få en pension og hun gerne vil have den, så skal hun have den; men det er efter min mening vanvittigt, når hun faktisk hellere vil lave et stykke arbejde, at hun så ikke kan komme til det.

Jeg tror, at det her også vil give kommunerne nogle bedre muligheder for at stille job til rådighed til en person som hende, der optrådte i tv i går. Og jeg tror, det er vigtigt at lave nogle alternativer for dem, der i dag ellers kun har førtidspensionen som mulighed, fordi de har en meget nedsat erhvervsevne.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg håber da selvfølgelig, at ministeren har ret i, at det vil føre til, at kommunerne stiller nogle flere job til rådighed. Men lige præcis den problemstilling, som også hr. Tom Behnke var inde på, at en person, der er i arbejde, ønsker at blive der, hele fastholdelsesproblematikken, er sådan set den anden side af det her.

Det her handler om, hvordan man eventuelt kan skabe nogle job eller trække nogle folk ind igen, mens hele fastholdelsesproblematikken er fraværende, og det synes jeg sådan set man i højere grad skulle prøve at tage ind. Det er klart, at for den person, som blev omtalt i går, ville en fastholdelse jo være langt at foretrække, frem for at man måske efter en periode kan tage vedkommende tilbage i en stilling, som vedkommende ikke tidligere har beklædt, fordi der nu tilfældigvis er lavet et fleksjob, som man kan få tilskud til. Dér ville det være langt bedre, hvis man kunne fastholde personen.

Og så synes jeg faktisk ikke, at ministeren svarede på, hvorfor man lige præcis bruger de dér 82 pct., når situationen, så vidt jeg kan se, er, at den personkreds, der er beskrevet her, er arbejdsløse og folk, som er på bistandshjælp. Hvorfor gælder der ikke samme regler for dem, som der gælder for andre arbejdsløse i den sammenhæng?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der er flere, der har henvist til spørgsmålet om arbejdsfastholdelse. Det er jo noget utrolig centralt, som også er et alternativ til fleksjob, at man kan blive på arbejdsmarkedet på normale vilkår i en normal stilling, men reglerne for det ligger jo i dagpengeloven, sådan som vi vedtog det i december måned, og i det nye forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Dér ligger jo hele regelsættet for arbejdsfastholdelse, og man kan sige, at det jo kun er i det omfang, det ikke lykkes at blive på arbejdsmarkedet på normale vilkår, at vi skal have denne her anden mulighed for et tilskudsjob, et fleksjob. Så det er bestemt ikke, fordi arbejdsfastholdelsesaspektet er nedtonet, tværtimod betragter jeg det som noget af det mest centrale i hele den nye sociale lovgivning.

Med hensyn til ledighedsydelse på 82 pct. kan jeg sige, at hovedparten af dem, der går ind i et fleksjob, vil komme fra en eller anden form for social ydelse – måske typisk kontanthjælp – som jo altså vil være lavere end ledighedsydelsen. Det vil være en fast ydelse til alle på 82 pct., og den procentsats er valgt, bl.a. fordi der er en parallel i efterlønslovgivningen. Og som sagt er det også et forsøg på at starte forsigtigt, så vi ikke risikerer nu at skabe en ny ordning, der kan tiltrække nogle mennesker og skabe et pres på ordningen, som var utilsigtet.

Jeg synes egentlig, man skal glæde sig over, at vi efter mange års debat nu får taget hul på overhovedet at få lavet sådan en ledighedsydelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 273: Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Bruttoskat for søfolk i international trafik). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 16/5 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Den socialdemokratiske folketingsgruppe kan støtte dette lovforslag.

Vi kan godt se, at der foreligger et akut problem med starten af den ny færge pr. 1. juni, hvor der er tale om sameje mellem de to stats-ejede selskaber i Danmark og Sverige. Vi synes, at det er godt, at man kan sejle med blandet besætning, men det giver selvfølgelig nogle problemer i skattemæssig henseende, hvor man på den ene side har de danske overenskomster og på den anden side de svenske overenskomster.

Vi kan som sagt støtte lovforslaget, herunder at skatteprocenten nedsættes fra 30 pct. til 25 pct. Vi er også klar over, at det er en akut løsning, og den langsigtede løsning vil vi selvfølgelig behandle, når den fremkommer, sandsynligvis i form af et tillæg til dobbeltbeskatningsoverenskomsten med virkning fra 1998.

Vi kan anbefale lovforslaget.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg skal heller ikke holde nogen lang tale. Jeg er helt enig i det, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Kaalund, har sagt, om, at vi står over for et akut problem, som skal løses hurtigst muligt, og derfor kan vi også støtte forslaget.

Og jeg er også enig i, at det selvfølgelig skal løses via den dobbeltbeskatningsoverenskomst, som træder i kraft den 1. januar 1998, eller et tillæg til denne.

Vi støtter lovforslaget.

Svend Aage Jensby (V):

Problemstillingen har de tidligere ordførere jo redegjort for. Jeg skal sige, at vi i Venstre vil lytte til eventuelle protester, men vi er forstående over for den problemstilling, man står i.

Tommy Dinesen (SF):

Fra SF's side kan vi godt se de problemer, som dobbeltbeskatningen her giver, og vi vil også godt være med til at løse dem.

Så langt så godt. Men jeg skal ikke undlade at komme med nogle knubbede ord til Scandlines, som vi efterhånden synes næsten øver en pression over for Folketinget, som er uhørt.

Jeg ved, at man har skrevet til fagforeningen RBF, at hvis de ikke ville make ret med hensyn til, hvad de ville have i Scandlines, så ville man sætte færgen under Bahamasflag. Jeg synes sim-